

Hrubé žerty.

(Krajský soud v Olomouci).

Filomena Novotná je žena prošlá kriminály. Nic jí není svato, ani přátelství, které mezi zloději bývá nedotknutelné, ani úctu stáří. Elišku Večeřovou, s kterou ve vězení okres. soudu v Zábřehu uzavřela přátelství, okradla hned, jak vyšla z trestu. Večeřová požádala ji totiž, aby od jejích příbuzných z Dubicka přinesla jí nějaké šaty. Novotná šaty pro svoji přítelkyni sic vyzdvihla, ale hned je prodala. Přijala pak službu u rolnice Dostálové v Olšanech, která se nad ní slitovala, ale nepobyla u ní dlouho — za pár dní náhle zmizela a s ní ovšem řada cenných předmětů. Totéž opakovala u rolníka A. Sklenáře v Holici a potulovala se pak od obce k obci.

Koncem září ocitla se v dědině Dolany a tam jí napadlo, ztropiti si hrubý žert z faráře. Zašla do fary, vyhledala staříčkého faráře a sdělila mu se slzami v očích, že na samotě „Horní Bouda“ leží těžce nemocná žena, která jí posílá s prosbou k panu faráři, by jí šel zaopatřit. Bělovlasý farář ochotně se ihned v nečas, dešti a blátě vydal na cestu půl druhé hodiny trvající, a když unaven a uštván dospěl na samotu, zjistil, že se stal obětí surového žertu. Žádný z několika málo obyvatelů samoty nebyl nemocen a faráři nezbývalo než nevděčnou cestu nastoupiti znovu.

Četnictvo však záhy dopadlo zlodějkou se surovými nápady a státní zastupitelství posadilo ji v minulých dnech na lavici obžalovaných, kde vzala za všechny své kousky sprá-

vedlivou odplatu: sedm měsíců těžkého bezpodmínečného žaláře. —rk—

Herečka všestranně talentovaná.

Je jí nesporně hezká slečinka Lili Richtrová, o níž jsme psali už v čísle 42.; ovšem jsme jí uvedli začátečními literami, abychom jí zřejmou milost, s níž soud tehdy ji osvobodil, nepokazili. Bylať Lili Richtrová už 2 roky před tím odsouzena do nepodmíněného žaláře na půl roku pro podvody, ale nejvyšší soud rozsudek změnil potud, že jí přiznal podmíněný odklad výkonu trestu na dobu 3 roků. Těmito rozsudky se krásná Lily namlsala a myslila patrně, že se jí nemůže nic stát, ať provádí cokoli. Vyslovili jsme však už tenkrát přesvědčení, že vnačná herečka zhřeší na mílosrdenství jí prokázané a že ji uvidíme u soudu opět co nejdříve.

A neklamali jsme se. Právě na Sylvestra byla předvolána opětně před senát vrch. rady St. Boučka, aby se zodpovídala z nových podvodů.

Herečka Lili Richtrová bydlí v Máchově ulici na Vinohradech a bývala švadlenou. Když objevila v sobě herecký talent, hodila jehly a nitě do kamen a šla k Tylovu divadlu v Nuslích. Hrála menší úlohy v divadle a větší, rafinovanější v životě. Po čase odešla z Tylova divadla a připravovala se na dráhu filmovou, jsouc jednak podporována bohatými pány, jimž dovedla sehrát roli zamílované umělkyně, jednak snažíc se sama využití lidské hlouposti a své přesvědčivé vyřídilky.

souseda sluší, opatřila a funus nákladný vystrojila.

A neopominula ani, když mrtvé tělo z domu vyneseno, stoličku, na níž byla lampa hořela, nohami vzhůru obrátiti, aby se tesknota v domě nezahostila.

Poctivě a náležitě počínala sobě i jinak ve smutném stavu vdovském, ohánějc se fortelně v hospodářství a mimo do kostela ani nohou z domu nevykročila. Státní asi dvacetiletý František, nevlastní syn z prvního manželství Bonaventurova pocházející, jediným jí byl v těžkých těchto dobách společníkem.

Přešlo jaro, uběhlo léto a po švarné vdově počali se ohlížeti ženichové. A ani sluchu víry dáti nechtěli, že paní Mandalena do stavu svatého manželství už více vstoupiti nemíní, ale nebožtíku svému věrná zůstati chce až do hrobu tmavého. A many byly všechny domluvy a vývody a nepomohly ani horoucí sliby, kterak by sobě ten či onen ženich růže plné, rozvité, považoval. Odcházeli z domu paní Mandaleny s košíčky jeden po druhém a ze msty vdovu co hrdopyšku rozkřikovali. Pouze obstárlý vdovec Šimon Vcndrák zůstal ze všech nápadníků nejvytrvalejším. Slíboval svůj pěkný dům v rynku dáti paní Mandaleně připsati, jakož i plnou truhlici tolarů a věrné milování až do smrti. Ale paní Mandalena o vyschlém jako loučka krejčíku ani slyšeti nechtěla. Zasmála se rozpustile, co že by to bylo za růži, k chmeňové tyči uvázané, a krejčí dostal vejhost. Za-

FEUILLETON.

Tom. KOČÍ:

Hříšná láska.

Obrázek starodávné justice.

Podivili se věru sousedé skutečti, uslyševše v pátek po velikonočních roku 1681 vyzvání umíráčkem Václavu Bonaventurovi, muži sice již letilému, ale posud státnému, a potírajíce rozvážně hlavami, hádali, jaká asi smrti jeho byla příčina.

Někteří mínili, že se mu asi hněvem a žárlivostí zluč rozlila, protože hezká a o plných dvacet roků mladší jeho žena černýma svýma očima mnohdy po mladších chasnicích zablýskla, kdežto jiní opět usoudili, že kyprá paní Mandalena po boku nevrlého a vatošivého manžela dozajista žádných radostí nezažila. Ba, městský písař Florián Hlinecký, velebě její etnosti, dokonce k Sulamitě ji přirovnával, jež poslední dny krále Šalamouna spanilým svým zjevem okrašlovala.

A ukázalo se, že mladá vdova svému nebožtíkovi ještě po smrti věrně posloužila. Rozžala nad jeho hlavou „věčné světlo“, pomodlila se zaň každého večera s přizvanými podle obyčeje besedníky, vyčastovavši jich, aby se dušička „zalila“, jakož i prosebníkům almužny hojně udělila. Také rakev pohlednou, jak se na

Tak v červnu 1925 potkala v Praze obchodníka Jana Korfa, který měl svůj závod s jemným prádlem v blízkosti jejího bydliště; obchodník právě nesl z celnice pod pažím malý balíček, v němž bylo 13 jemných dámských kombinací. Richtrová jevila pro obsah balíčku velký zájem a hned se Korfovi nabídla, že mu je všechny prodá. Má prý spoustu známostí, a zrovna prý jí jedna dobrá její přítelkyně, mladá choť hoteliera, paní Šálková z Brandýsa nad Labem, říkala, že by si chtěla koupit nějaká jemná kombiné. Obchodník, který věděl, že bydlí blízko něho a že kolem něho chodí vždy v elegantních úborech, s radostí jí svěril celý balíček. Richtrová slíbila, že ještě týž večer přinese Korfovi peníze, a večer skutečně přišla. Jenže peněz nepřinesla, poněvadž prý Šálkovou nezastihla v jejím pražském bytě; pojedje za ní stejně druhý den do Brandýsa a vezme kombiné s sebou. A mluvila tak přesvědčivě a usmívala se na Korfa tak nevinně a přece tak koketně, že obchodník ochotně vyjmul z pokladny 1500 Kč a půjčil jí je, když naznačila, že by tuto maličkost potřebovala, než jí přiveze větší obnos peněz Dr. Richter z Brna, její strýc, který má svůj automobil a přijede v něm do Prahy.

Obchodník Korf čekal trpělivě několik dní, když však Richtrová nešla, ptal se opatrně v domě, v němž bydlila; Richtrová pak přišla k němu do krámu a omlouvala se, že odjela mezitím na letní byt a proto že nepřišla. Paní Šálková si prý všech 13 kombiné ponechala a zaplatí je i s dluhem oněch 1500 Kč přímo Korfovi. Také hned napsala Richtrová Šálkové dopis, v němž jí žádala, aby obchodníku vše zaplatila, a dopis dala Korfovi, poněvadž prý

skřípal zuby, za dveřmi pěst zlostně pozdvihl a mladé vdově pomstu za svoje odmítnutí sliboval.

Ale paní Mandalena se pouze smála a slovo jeho nedbala. Kdežpak takového suchého obstarlého krejčíka! A při tom padl pohled jiskrných černých očí na statnou postavu Františkovu, jenž rovněž se zamícenými zraky každý pohyb své švarné macechy sledoval, a oba se do temna zarděli. Ten dlouhý žhavý pohled pověděi vše ...

A zase mladá panímáma z domu nevycházel, ba často i na ten kostelíček a pobožnost zapomínala, právě jako nevlastní její syn František na besedy s mladou chasou, na pouti a muziky. A bylo jim tak blaze a milo v té společné samotě, že je nepostrádali; vždyť v jejich srdcích ozvala se právě hudba ta nekrásnější -- hymna sladké lásky.

Hlupák byl krejčí soudě, že dva různé polibky sobě se podobají.

Ale láska jest slepá. Oba milenci nestarali se ve svém štěstí o celý svět, ale za to staral se tento o ně. Jejich dobrovolná odloučenost počínala se stávatí nápadnou. Nejprve se tu a tam cosi plaše šeptalo, ale později počínalo se o tom již dosti hlasitě hovořit. A když jednou dokonce šedé, pichlavé oči krejčíkovy skulinou vysokého plotu Bonaventurovic zahrady pronikly, stanul anděl s plamenným mečem u jejich ráje ..

Přísní páni z rady povolali sličnou paní Mandalenu k sobě na rathouz, zajistili si jí

pojede sama na letní byt a nebude mítí už času věc vyřídití.

A tak se pan Korf s dopisem v kapse rozejel do Brandýsa n. L. za paní Šálkovou, zastihl však doma jen její švagrovou, která překvapenému obchodníku prohlásila, že paní Šálková určitě žádná kombiné nekoupila, ale že je jí známo, že Richtrová na jméno paní Šálkové páše podvody, využívajíc náhodné známosti s ní.

Mrzut, vracel se Korf do Prahy a zjistiv, že Richtrová skutečně odejela na letní byt, rezejel se za ní hned druhého dne do Chotětova. Zastihl tam Richtrovou ve společnosti herec Veverky a jeho matky a tázal se jí, jak je to vlastně s jeho kombinacemi. Ale i teď podařilo se Richtrové klidným vystupováním zrůstí zkušeného jinak obchodníka; vymluvila se, že Šálková asi neměla dost peněz a kdesi cosi. Slíbila, že stejně asi za 2 dny přijede do Prahy a věc sama urovná. Ale nepřišla a tak Korf zajel ještě do Třebotova, neboť se dozvěděl, že paní Šálková tam mešká na letním bytě. Tam teprve poznal, že všechna tvrzení Richtrové, která přijímal do poslední chvíli jako bernou minci, jsou úplně vylhána, a učinil trestní oznámení. Policie pak vykonala v bytě Richtrové prohlídku, při níž našla 9 kombiné, patřících Korfovi; všechna ovšem byla již pěkně obmošena na něžném tělličku hezké herečky.

Tohle byl podklad žaloby, vypracované stát. zást. Drem Koblihem, pro kterou se znovu právě o Sylvestra dostala Richtrová k soudu; vlastně nedostala, poněvadž se nedostavila, ač byla řádně obeslána. Spoléhala patrně, že se líčení odročí, nedostaví-li se, a

vazbou a katem a mučidly pohrozili. Zachvěla se ubohá hrůzou při spatření a zachřestění zlo-pověstných nástrojů a s pláčem a kajicně se k vině doznala. A bylo zle.

Písař Florian Hlinecký, ač se srdcem těžkým, musil psátí žalobu k apelaci do Prahy, že sousedka zdejší, paní Mandalena, vdova po Václavu Bonaventurovi počestné paměti, se s postorkem svým zapomněla a jako škůdkyně dobrých mravů a ostatním pro příklad do vězení šatlavního jest vsazena.

A za nějaký čas na to došel z Prahy rozsudek; aby totiž řečená inculpatka pro takové přičinění své veřejně metlamí z města vymaskána a celého Českého království prázdná byla.

Ubohá paní Mandalena!

Několik dlouhých neděl trápila se již v šatlavě v slzách a zoufání, až konečně její osud vyplněn.

Dne 1. října 1681 vyvedena jest ráno po-pravním mistrem Karlem Johanidesem a městskými dířci se spoutanýma rukama na provaze k pískovcovému sloupu hamby neboli pranýři na rynku skutečském. Bosá a vrouchu kajícím k němu přivázána a na hrdlo zavěšena jí velká černá tabulka, na níž její jméno a příčina trestu napsána.

Zde ztrávila s hlavou na prsou schýlenou a se zraky zaslzenými celý dlouhý, trapný den,

tím že se proces protáhne. Ale senátu došla konečně s ní trpělivost a usnesl se jednomyslně, aby líčení bylo provedeno v její nepřítomnosti. A nebylo té přítomnosti ani zapotřebí, neboť její vina byla nad slunce jasněji prokázána. Byla proto Richtrová uznána vinnou ve všech směrech a odsouzena do těžkého žaláře v trvání jednoho roku, ovšem nepodmíněně. Trest šestiměsíčního žaláře, k němuž byla dříve odsouzena podmíněně, bude si musit ovšem odpykat také, a tak dostane ženská trestnice v Řepích záhy znamenitý přírůstek...

Dovídáme se, že proti Lili Richtrové jsou učiněna už zase nová trestní oznámení pro různé podvody. —ff—

Když hostinský zemře.

(Okresní soud v Praze jako soud nájemní.)

Majitelka domů a realit Josefa Bartlová vlastní pro svůj dům ve Štěpánské ulici i koncesi hostinskou; hostinskou živnost neprovozovala však sama, nýbrž koncesi propachtovala Stanislavu Černému, který roku 1922 zemřel. Vdova po něm, Ladislava Černá, zažádala u pražského magistrátu o koncesi hostinskou, ale i majitelka domu pí. Bártlová jako koncessionářka ohlásila magistrátu, že po smrti pachtýře Černého provozovatí bude nadále živnost hostinskou a výčepnickou sama ve vlastní režii na základě koncesse jí v roce 1914 udělené.

Z toho ovšem vznikly sáhodlouhé spory, neboť pí. Černá nechtěla jen tak se vystěho-

až do samého večera, načež teprve s pranýřem odvázána a do vězení zpět odvedena jest.

A tak bylo i dne následujícího a posledního, 3. října 1681, kdy za stálého zvonění odsouzená od sloupu jest odvázána a do prostředí rynku vedena. Zde obnažena jí katem bělostná ramena, načež metlou z tenkých vrbových proutků spletenou první tři rány vytrpěla.

Zaúpěla bolestí a hanbou krásná paní Mandalena a jako krvavé slzy hrnuly se rudé krůpěje ze zad zmučených.

Zahučelo to mezi diváky pochvalou i odporem a sešklebily se žluté tváře krejčíka Šimona Vondráka k vítěznému a škodolibému úsměvu.

Ale v tom již trhl kat provazem a nastoupil s delikventkou další cestu přes rynek k rathouzu, kde se šlehy metlou opakovaly.

U městské brány exekuce dokončena. Poslední tři rány dopadly na rozšlehaná, zkrvávená záda mladé ženy, načež ji kat polonahou a bosou na provaze z brány vyvedl, aby „pro všechny časy města toho i království celého prázdná byla“.

Zalomeovala zima celým tělem ubohé ženy, zábly bosé nohy a pálila zmučená záda, když v studeném podzimním větru kamenitou, hrbolatou cestou do neznáma klopýtala.

Prohřešila se paní Mandalena ve svém blouznivém zanicení proti mravu a počestnosti, ale neprohřešily se snad i právo a apelace proti citu a lidskosti?...

vati a dovolávala se zákona k ochraně nájemníků. Magistrát udělil pí. Černé koncesi ku provozování živnosti hostinské pro dům č. 27 ve Štěpánské ulici, ale zemská správa politická na rekurs paní Bartlové magistrátní tento výměr zrušila. Mezitím žalovala hostinská paní domácí na dodržení pachtovní smlouvy, uzavřené se zemřelým jejím manželem, a tento spor prošel všemi instancemi, až konečně Nejvyšší soud v Brně uznaním rozsudkem ze 6. května 1925 za právo, že pí. Bartlová je povinna dodržeti a splniti pachtovní smlouvu i vůči vdově po zemřelém a že zemřelá je povinna do 14 dnů vzítí zpět své oznámení u magistrátu, že zamýšlí provozovatí živnost hostinskou ve vlastní režii.

A tak se stalo, že živnost hostinská provozována byla vlastně bez koncesse a tu majitelka domu pí. Bártlová zažalovala na vystěhování se pí. Černé, poněvadž ta prý provozuje živnost bez oprávnění.

Rozhodnutí o této žalobě bylo však odročeno až do doby, než ministerstvo obchodu, kam se pí. Černá z výnosu zemské správy politické odvolala, ve věci vydá konečný nálezh.

Ministerstvo obchodu skutečně také výnosem z 11. prosince 1925 výměr zemské správy politické zrušilo a udělilo pí. Černé koncesi k provozování živnosti hostinské v domě č. 27 ve Štěpánské ulici, ale jen po tu dobu, pokud bude disponovatí hostinskými místnostmi.

Na základě tohoto výnosu vzal pak nájemní soud usnesením ze dne 22. prosince za prokázáno, že pí. Černá živnostenského oprávnění zbavena nebyla a že tedy není dán důvod k výpovědi z najatých místností.

Ladislavu Černou zastupoval ve všech instancích advokát Dr. Glück. —ff—

Nedobytá pokladna.

(Krajský soud v Mladé Boleslavi.)

Lupič Hulínský z Lomu je známým a obávaným odborníkem ve vylupování „nedobytných“ pokladen. Loni na podzim neměl právě nic důležitějšího na práci, i zajel si do Rovenska v Českém Ráji, o jehož Občanské záložně se doslechl, že mívá ve svých pokladnách dosti peněz a žádné strážce u nich. Vše si prohlédl, na vše se vyptal a spočítal si, že tak 23. října bude v pokladně nejvíc peněz. Odjel tedy opět do Lomu, kde získal dva pomocníky, Rudolfa Dokonala a Petra Svobodu. Sliboval jim, že každý z nich může získat nejméně 10.000 Kč, když se loupež podaří, i dali se oba muži lehce zlákat.

Dne 23. října na večer přišli k Rovensku a čekali jen, až zhasnou světla na radnici, kde je umístěna též Občanská záložna. Konečně po půlnoci se dočkali. Vplížili se do budovy a dali se do práce. Ačkoli na to byli tři, ještě ani o půl páté ráno nebyli hotovi. Hulínský již zle nadával, že ještě nikdy neměl v „práci“ tak důkladný kus, ale sliboval, že za půl hodinky bude věc hotova.

Zatím však posluhovačka přišla uklízet kanceláře a vidouc zotvírané dveře, byla jata podezřením, že se tu něco děje, a proto šla věc oznámiti pokladníkovi Krátkému, který ji